

Pan Jaroslav Bucháček se narodil 26. 4. 1929 v Malšovicích. Tehdy to byla ještě samostatná vesnice poblíž Hradce Králové. Společně s rodiči a dvěma sourozenci, starším bratrem Jiřím a mladší sestrou Olgou, obývali domek, ve kterém bydlela ještě jedna rodina. Tou byla rodina maminky sestry a jejich společný dědeček.

Maminka malého pana Bucháčka se starala o děti a domácnost. Později, když už děti dorůstaly, pracovala při různých posluhách v movitějších rodinách. V jarních měsících docházela za prací do lesních školek, kde byl jakýsi výdělek a možnost samovýroby dřeva na otop. Samozřejmě bylo, že musely pomáhat i děti.

Tatínek našeho pamětníka se vyučil mechanikem u firmy Kulhánek v Hradci Králové. Po té pracoval ve Škodovce a u firmy YPEN. Vojnu sloužil na Slovensku, byl v poddůstojnické škole pro ženisty, měl pak hodnost svobodníka. Podílel se na stavbách vysokých rozhleden, a tam se naučil práce ve výškách. To se mu potom hodilo, když nastala elektrifikace a on dostal místo u firmy VČE v Hradci Králové. Pracoval jako montér na vedeních vysokého napětí ve východních Čechách a poté také v pohraničí při výstavbě opevnění.

Rané dětství prožil pan Jaroslav za první republiky a bylo spojeno s běžnými dětskými radovánkami. 1. září 1935 začal chodit do Obecné školy v Malšovicích. Ještě před tím však do Materské školy v Hradci Králové. Budova školy byla na Pospíšilově třídě v zahradě kláštera. Učily je řádové sestry, jeptišky. V malšovické škole se tehdy učilo jen pět ročníků tzv. Obecné školy, do Měšťanské školy chodil čtyři roky do HK, a to do budovy Boromea a potom do školy v Lipkách (jen chlapecké). Ve 3. a 4. třídě měšťanky navštěvoval chlapeckou školu na Pospíšilově třídě. Pan Jaroslav se učil se velmi dobře, známky měl buď jedničky či dvojky. Základní školu ukončil 28. července 1943.

Poté nastoupil do čtyřletého učení u firmy Josef Ježek a syn v HK, obor elektrotechnik. To již ale rodina bydlela v Hořicích, kam se Bucháčkovi přestěhovali za prací tatínka. Po 4 letech obdržel pan Jaroslav výuční list v oboru elektrotechnik a ve firmě Jesva získal místo elektromechanika při výrobě svářecích strojů. Postupně se vypracoval na vedoucího oddělení. To byl již rok 1951 a na pana Bucháčka čekala základní vojenská služba. Na vojnu nastoupil do pohraničí na ostrahu západních hranic. Zde pracoval na vybudování funkčních telefonních linek, stal se z něho i radista. Situace zde, krátce po válce, nebyla vůbec jednoduchá.

Po vojně se vrátil do Hořic, po 3 měsíční známosti se oženil. Práce elektrotechnika ho stále nutila být často mimo domov. Za manželkou se přestěhoval do Třebovetic, kde si založili rodinu. Měli spolu syna Jaroslava. Zde měli i malé zemědělské hospodářství, o které však přišli s nástupem komunistického režimu. Polnosti jim pak byly vráceny po restituci a na nich pak cca 10 let pracovali. Pořídili si malotraktor, nářadí a hospodařili.

Dlouhých dvacet let pracoval pan Bucháček ve firmě Mileta Hořice, kde se podílel na zavádění nových stavů z Německa do výroby. Využíval nejen svoji akceschopnost, vysoké pracovní nasazení, odbornost, ale i znalost německého jazyka.

Podílel se také na výstavbě bytovek v části Hořic Na Závisti, kde se stal součástí bytového družstva s 56 členy. Pro výstavbu zajistil veškerou projektovou dokumentaci.

Pan Bucháček je aktivní i ve vysokém věku. Stále vymýšlí, co by kde mohl zlepšit, něco upravuje apod. S manželkou jsou stále spolu a to již 70 let.